

Stanislava Vránová Zmudová

Kapky otázek

work in progress

Stanislava Vránová Zmudová

Narozena 17. 1. 1971 v Praze.

Co máme svým dospívajícím dětem povolit
a co rezolutně zakázat? Kdy jim bráníme v rozletu
a kdy je naopak chráníme před nebezpečím?

Jak se postavit k jejich odpovědi?

„Tam jedou všichni od nás ze třídy!“

Podobné dilema řeší v temném
příběhu s detektivní zápletkou,

který držíte právě v ruce,

i otec půvabné dvacetileté Hanky.

Co na ni čeká v Anglii a co zjistí o podivných
obchodech cestovní agentury Otevřený Svět
redaktorka místních novin Sandra? Čtěte!

© Stanislava Vránová Zmudová

Kapky otázek

Tato knížka je věnována celé mé rodině, bez níž bych byla ničím. Hlavní poděkování patří mé mamince, která mi je vždy oporou a důvěřuje beze zbytku všem mým životním krokům.

Stanislava Vránová Zmudová

Kapky otázek

work in progress 2013

*Jak bláhové je lidstvo samo,
když probudí se každé ráno.
Zaslepeností nevidí a neslyší
a často ani nemá ponětí,
co je v životě TO nejdražší.
Probudit se je v moci každého z nás,
tak člověče nepropásni ani chvíli,
už teď je přece TEN nejlepší čas!*

© **Autorka:** Stanislava Vránová Zmudová

© **Ilustrace na obálce:** Lukáš Junek

© **Design:** work in progress

© **Foto:** Petr Nikl

ISBN 978-80-905476-8-1

„Jsem spokojen, doktore. Náš podnikatelský projekt se vskutku vyvíjí velice dobře, řekl bych až nad očekávání dobře. Všechno klapě, jak má. Měl jste vynikající nápad. Ostatně, i vy na svém účtu musíte pocítovat, že vás královsky za vaše služby odměňuji. Jsem rád, že jsem se ve vás nezklamal.“

Konstatoval s libostí v hlase noblesně oblečený a pěstěný pětapadesátiletý velkopodnikatel a senátor inženýr Pokorný, který seděl rozvalený v béžové kožené sedačce v reprezentativní kanceláři doktora.

Doktor se samolibě zatetelil a ješitně řekl:

„Já jsem vám říkal, pane Pokorný, že je to zlatý důl. Je jen důležité, aby nikdo ze zapojených neselhal!“

„O to se nestarejte! To není vaše starost. Všichni zúčastnění jsou pečlivě vybraní a mám je pod palcem. Zobou mi z ruky. Nikdo z nich si nedovolí špitnout ani na smrtelné posteli. Sami vědí, že by se z takovéhle šlamastyky v žádném případě nevykroutili! Takže žádné chmury. A dost už o nepřijemnostech! Víte, že mě problémy nebaví. Žijeme příliš krátkou dobu a je třeba si život co nejlépe užít, vychutnat a ne ho promarnit trablemi. Potíže rád přenechávám druhým, ostatně královsky je za to platím. I když velmi nerad. Mám rád, když mi život leží u nohou a plyne podle mých představ a pravidel.“

Otráveně prohodil senátor a velkopodnikatel ing. Pokorný a nervózně se ošil v sedačce.

Doktor si všiml hněvu šéfa a ve snaze ho co nejrychleji uklidnit konejšivě řekl:

„Pane senátore, vy vždycky víte, co je správné, o tom jsem nikdy sobeméně nezapochoyboval! Proto jsem se také se svým nápadem obrátil přímo na vás a ne na někoho jiného. Ale znáte to! Lidi jsou jen nedokonalý nástroj, a proto jsem... No, a jak vlastně dopadlo to jednání s novým odběratelem z New Yorku na naše ehm... specifické zboží?“

„Stále jednáme, ale vypadá to velice slibně. Příští týden za ním opět letím a měli bychom si dohodnout konečné podmínky. Raději doktůrku teď odpočívajte, protože vám přibude práce. Ale samozřejmě i peněz! A o ty nám celou dobu především jde, že?“

Už v dobré náladě sdělil senátor Pokorný a jeho ústa plná zlatých zubů se křečovitě, až zlověstně pousmála.

Vchodové dveře do panelákového bytu se otevíraly a mezi nimi se objevila velmi pohledná černovlasá štíhlá dvacetiletá dívka. Hned jakmile dveře zavřela, vesele zahulákala:

„Haló! Je někdo doma?“

„Haló! Je tady někdo. Jako vždycky, já a králík Tonda. Princ s velkým zlatým královstvím a bílým koněm tě ještě nenašel. Připravuju v kuchyni večeři, můžeš mi přijít hned na pomoc.“

Bodře odpověděl dceři táta.

„Neblázni! Přece nebudu vařit. Jako budoucí královna bych byla absolutně odepsaná, kdyby se takový zvěrstvo manžel dozvěděl. To je ve smetánce etický prohřešek motat se v kuchyni. Na domácí práce je služebnictvo, aristokrati by mě totálně odvrhli...“

Rýpla si do táty Hanka, pověsila kabát na věšák a nazouvala si bačkory.

„Tak co dneska baštíme? Mám hlad jako vlk!“

Zeptala se ihned při příchodu do kuchyně mlsně Hanka a hrnula se ke kuchyňské lince.

„Kuře na paprice s těstovinama.“

Soustředěný při krájení cibule prohodil přes rameno táta.

„Jú, to je dobrý. Já tuhle baštu můžu, to já jáda. A s čím můžu pomoci?“

Tázala se rozverná Hanka.

„Umej prosím tě ty kuřecí plátky, vezmi si druhý prkýnko a nakrájej je na malé kostičky. A prosím, výsosti, nepořežte se.“

Škodolibě zafirtoval s dcerou rodič.

„A proč? Bylo by aspoň víc masa, a ještě ke všemu čerstvýho.“

Vyprskla smíchy Hanka.

„Dobrý papáníčko! Ženský by ti mohly závidět, jakej jsi kuchtík.“

Mlaskala si spokojeně u plného talíře těstovin s omáčkou Hanka.

„Jsem rád, že ti chutná. A Nováková, jez pomalu, nebo tě bude bolet žaludek.“

Napomínal dceru táta, jakoby domlouval pětiletému dítěti.

„No jo! Ale když ono je to žrádýlko tak strašně móóó dobrý. Jó, tati. Byla jsem v tý agentuře ohledně tý cesty. Představ si, že na rozdíl od jiných cestovních agentur, který zajišťují studentům práci v zahraničí, nechtějí žádný poplatek a dokonce ani cestovný! Strhnou to až z vydělanýho. To je skvělý, vid? Je vidět, že všichni nejsou takový vydřiduši.“

Jásala s plnou pusou Hanka a nabrala si další plnou lžici z talíře.

„Hm... to je skvělý.“

Nepříliš nadšeně odpověděl táta, který celou dobu tajně doufal, že holka o cestě do ciziny jen planě fantazíruje.

Hanka, která tušila, že táta není její cestou příliš nadšený, spustila svůj dopředu připravený diplomatický manévř a z plných sil svého jediného rodiče, kterého měla, začala systematicky ukecávat:

„Tati, nebuď smutnej. To víš, že kdybych nemusela, neodjela bych od tebe. Jenže uznej sám, kde si mám tu angličtinu vypilovat, než právě v Anglii? Musíš přece uznat, že v knihách není těch tisíce novotvarů, které dle statistik vznikají a které my, burani z Čech, ani neznáme. V dnešní době jsi bez řeči vodvařenej. Nedostaneš slušnou práci a nepočítej s tím, že bych tu státnici z ájiny ve škole udělala bez takovýhle praxe. Pohořela bych jak papírovej pytlík na sporáku. Ve škole se nic nenaučíme. Drtěj do nás jen slovíčka a gramatiku, to nabiflovaný mám, ale nestačí to na to, abych plynně komunikovala. To fakt nedokážu! A všichni kantoři nám stejně říkají, že nejlepší je praxe v cizině, minimálně na půl roku. Půlka třídy už tam byla a druhá půlka se chystá taky odjet. Já fakt nejsem sama a možná se mnou pojedou i Maruška, takže tam sama nebudu. A ještě ke všemu si uvědom, že tahle agentura nechce dopředu ani kačku. Tak uznej, že je to prostě kauf a byl by hřích takovou šanci nevyužít. A koneckonců i ty si ode mě odpočineš a začneš si žít svůj život. Jsi ještě mladej a pohlednej, tak by sis třeba

mohl najít nějakou šikovnou a hodnou ženskou. Co z toho života taky máš. Pořád se pro mě obětuješ a život ti utíká jako bláznivej zajíc. A nebuj, budeme si denně skypovat, takže skoro jako bych byla s tebou doma, ani toho půl roku nepocítíš, že s tebou nejsem. A výhodou je, že ti nebudu užírat věčně z lednice, špinit ti prádlo, nechávat vypadaný vlasy v umyvadle a...“

„Mlč už, prosím tě. Pochopil jsem, že nemá smysl se tě snažit zviklat od tvého rozhodnutí. Tvá argumentace je příliš detailně promyšlená.“

Posteskl si táta a hlavou mu prolétlo tisíce hrůzných scénářů, které by se dceři mohly stát. Položil lžici na talíř a konstruktivně se zeptal:

„A kdy chceš odjet?“

„Musím si nejdřív ve škole domluvit přerušení studia. Papíry už jsem si z té agentury donesla, takže si je můžu vyplnit klíďo píďo dneska.“

Vítězoslavně završila rozhovor o cestě do zahraničí Hanka a podlézavě se zeptala:

„Nebylo by v kastrůlku ještě něco pro vyhublou, hladovou a chudou studentku? Takovou dobrotu už nikde ve světě nenajdu. Tu umíš udělat jenom ty, a tak je třeba toho využít a pořádně se dopředu nafutrovat.“

„To víš, že by bylo. Upaluj do kuchyně a asi si to i přihřej. Bude to už asi studený.“

Prohodil pochmurně táta a podíval se na stěnu, kde visela fotografie čtyřleté Haničky.

Zamyšlená Hanka šla loudavě a shrbeně po univerzitní půdě k posluchárně biologie. Vešla do třídy a už zдалky spatřila u lavice svou nejméně kamarádku a zpovědnici Marušku, která se jen tak nepřítomně dívala po místnosti. Zamávala na ni a svižnějším vzpřímeným krokem se vydala k lavici, kde Maruška postávala.

„Ahoj. Tak jak bylo o víkendu u skorotčyně?“

Dychtivě vyťahovala informace Hanka z Marušky, jakmile došla na přijatelný dosah, který zajistil, že nikdo ze třídy je nemůže poslouchat.

„No hustý! Ani se mi o tom nechce mluvit. Je prostě příšerná! Filip mě celou dobu uklidňoval, abych neudělala nějakou hovadinu. Hulila jsem špeka za špekem, abych to ve zdraví přežila. To si neumíš představit, co to bylo za hrůzu! Jestli já si Filipa někdy fakt vezmu, tak se odstěhujeme na opačný kout republiky, nebo radši světa, jinak bych ji musela snad zabít. Chudák Filip. Nechápu, že je při její výchově vůbec tak krásně normální.“

Znechuceně zkonstatovala otrávená Maruška.

„To je fakt tak příšerná?“

Udiveně se ujišťovala Hanka.

„Že váháš!“

Dopotvrdila s očima v sloup Marie.

„Hm. Tak to je mi fakt líto, že se ti ten víkend nevydařil podle tvých představ. Ale zvednu ti náladu. Našla jsem studentskou agenturu, která nás vyveze do Anglie bez jediného poplatku. Strhnou nám to včetně cestovného až v průběhu pobytu ze mzdy, kterou si tam vyděláme. Dobrý, ne? Už jsem to říkala tátovi. Nebyl sice moc nadšený, ale ukecala jsem ho a tak se po kratším diplomatickém jednání zcela podal mým argumentům. Sice ne nadšeně, ale on to rozdejchá.“

Informovala Marušku s velkou radostí Hanka a oči jí zářily jako hvězdičky.

„No... víš. Říkala jsem to o té cestě Filipovi a on se strašně rozčílil. Víceméně mi tu cestu zakázal, takže budeš muset jet sama.“

Opatrně sdělovala Maruška Hance.

„To si děláš snad kozy?!“

Zklamaně se zvýšeným hlasem se zeptala rozrušená Hanka.

„Bohužel ne. Víš, Hanko, já Filipa nechci ztratit.“

Miluju ho a půl roku je prostě dost dlouhý odloučení pro tak mladý lidi, jako jsme my. Třeba by si našel jinou, a to já fakt nechci! Filip pro mě znamená víc, než nějaká Anglie.“

Hájila sebe a svůj vztah Hanka.

„Hm. Tak jo, no. Chápu tě, ale radost z toho fakt nemám.“

Posteskla si Hanka.

„Nebud' labuť! Najdeš si tam na pokec někoho jinýho. Víš, co je v Anglii Čechů? A třeba tam narazíš i na bezva kluka. Co ty víš, co tě tam čeká.“

Uklidňovala alibisticky Maruška Hanku a snažila se tak sama pro sebe smýt svou vinu ze selhání.

„Hele, už jde!“

Ukončila debatu Hanka, která spatřila mezi dveřmi přednášejícího.

Redakce deníku „Hvězda“ byla naplno osvětlená. Osamocená Sandra, která seděla za stolem v redakci u počítače, poslouchala na diktafonu nahraný rozhovor s právě vycházející pop hvězdičkou. Střídavě diktafon vypínala, zapínala a tūkala do klávesnice.

Náhle se Sandra zvedla z kancelářské židle, zapnula rádio postavené na stole a odešla si do kuchyňky, která byla vzadu v redakci, uvařit kávu.

Při příchodu z kuchyňky zaslechla moderátora, jak oznamuje:

„Pro noční nespáče pouštíme na přání Pavla z Příbrami Janka Ledeckého a jeho písničku – Na ptáky jsme krátký.“

Sandra položila hrníček s kávou na stůl a vyprskla smíchy:

„No to máš recht! Na ptáky jsme fakt krátký, ale jak z toho ven? He... ehe, nevíš, vid? Tak slož druhou písničku, ať se dozvím i konec!“

Ironicky dodala a opět usedla za počítač. Zapnula chraplavý diktafon a její prsty hbitě ťukaly do klávesnice další věty.

Sandra v noční košili pobíhala po kuchyni a připravovala snídani. Její pětiletá dcerka Alenka nepokojně seděla za jídelním stolem a nevrle pískala:

„Mamiiiiiiiiiiii! Kdy už to bude! Já mám stlašnej hlad!“

Sandra mezi přípravou snídaně uspěchaně k dcerce prohodila:

„Užuž miláčku. Za chvíličku budeš papat, vydrž ještě!“

„A máš čelstvý lohlíčky?!“

Nevrle, spíš vztekle zavřeštěla Alenka.

„Nemám, miláčku! Dostaneš včerejší chlebíček!“

Trpělivě odpověděla na požadavek své dcery Sandra.

„Ale já nechci včelejší chlebíček! Já nemám láda včelejší chlebíček! Já chci dnešní, čelstvej lohlíček!“

Čertila se ještě víc rozlícená Alenka.

„Miláčku! Babička šla teprve nakoupit a já, jak vidíš, jsem prozatím neměla kdy pro čerstvý rohlíčky zajít!“

Hájila se stále ještě trpělivě Sandra.

„Tak počkáme, až příííde babička s čelstvyem lohlíčkem. Já plostě stalej chlebíček jíst nebudu, nebudu, nebudu, nebudu a basta!“

Radikálně rozhodla Alenka.

„No... to nepočkáme! Za Á je babička po dvou infarktech, takže musí chodit pomalu, a za BÉ musíme být za hodinu u paní doktorky, takže nemáme čas na čerstvý rohlíček čekat!“

Striktně, ale klidným hlasem dokončila Sandra debatu o pečivu.

„Pfuuuuuuuu! To mi teda nebaví. Hnusnej stalej chlebíček... nenávidim stalej chlebíček pfuuuu...! Hnusnej a stalej. Fuj tajbl... nechci ho...! Nebudu ho papat a nebudu!“

Mrzutě prskala s našpulenou pusinkou Alenka.

Sandra podávala do okénka nemocniční kartotéky

zdravotní sestře průkazku Alenčiny pojišťovny a označovala:

„Dobrý den. Jdeme za paní doktorkou Novotnou na alergologii. Jsme objednané na devátou hodinu.“

Sestra si podanou průkazku vzala, prohlédla a směřovala ke kartotéce, aby vyhledala zdravotní kartu. Když ji našla, vrátila se k okénku zpět a řekla:

„Posadte se ke dveřím číslo čtyři. Paní doktorka za chvíli přijde. Dělá ještě na oddělení vizitu.“

„Děkuji.“

Řekla Sandra, otočila se od okénka kartotéky a neočekávaně se srazila s ošetřující lékařkou Alenky.

„Jé! Dobrý den, paní doktorko, já jsem se vás tak lekla.“

Vyprskla smíchy překvapená Sandra.

„To vypadám dneska tak hrozně?“

Rozesmála se lékařka a pokračovala:

„Tak pojdte, Svobodovic, do doupěte čarodějnice.“

Sandra zvolala do vedlejší místnosti čekárny na Alenku, která si zde doposud hrála s nemocničními hračkami:

„Pojď, Alí, jdeme do ordinace!“

Oportunistka Alenka se nechotně zvedla ze židle od zajímavé hračky a zamračeně zakňourala:

„To snad není ani plavda! Člověk si v klidu nemůže hlát! Pořád ho ty dospělí s něčím votlavují!“

A plácla se vztekle ručičkami do stehna.
„Ale, ale!“ Napomenula přísně Alenku Sandra.

V doktorčině ordinaci se Sandra s Alenkou posadily do židlí naproti lékařce, která si prohlížela Alenčiny výsledky.

Alenka se na židli netrpělivě ošívala, vykopávala nožičkami sem a tam a dělala otrávené grimasy.

Sandra se na Alenku přísně podívala, otočila oči v sloup a zakroutila hlavou.

Lékařka, která zvedla hlavu od Alenčiny zdravotní karty, spatřila před sebou zábavný obrázek rodiny Svobodovi. Srdečně se tomu nevšednímu komediantskému pohledu rozesmála a povzbudivě řekla:

„Nebojte. Ono jí to brzo přejde. Věřte mi, že v pubertě budete mít ještě větší problémy. Mám tři děti a vím, o čem mluvím. A teď k výsledkům, paní redaktorko. Mám pro vás radostnou zprávu. Přišly výsledky krve a vypadají dobře. Hladiny se nám relativně srovnaly do normálu.“

Sandra se s radostí a úlevou usmála.

Lékařka se podívala na Alenku a vyzvala ji:

„Alenko, pojd' si vzbudit šaška.“

Alenka vstala, tentokrát bez řečí, a přicupitala ochotně ke spirometru, který byl připojený k počítači.

MUDr. Novotná podala Alence trubičku a nařídila:

„Tak šup. Pořádně se nadechni, tak, teď nedýchej, a teď zprudka vydechni! Skvělý! Vidíš, jak se to šaškovi líbilo. Tak a ještě jednou. Zhluboka se nadechni, nedýchej, a teď zprudka vydechni, ještě, ještě, ještě! No skvělý! Jsi šikovná holčička! A koukej! Máš 98 %! To je prostě perfektní!“

Sandra se s úlevou usmála.

Alenka si šla sednout zpět vedle Sandry na židli, ale náhle se váhavě zastavila. Ještě než došla k židli a posadila se, otočila se na lékařku a razantně obchodnický řekla:

„A dostanu dneska vůbec oblézek?!“

MUDr. Novotná se rozesmála, otevřela šuplík, podala Alence kartičku s obrázkem a poté se profesionálně zeptala Sandry:

„Jaké chcete napsat léky? Léčbu prozatím ponecháme stejnou, jen Pulmicort snížíme na třikrát jeden vdech.“

Sandra se zamyslela a odpověděla:

„Stačí Zyrtec a Pulmicort.“

MUDr. Novotná se jala předepisovat recept.

„Jak se říká, když něco dostaneš?“

Mentorovala Sandra Alenku.

Alenka se začala na židli neklidně houpat čím dál tím víc a ukňouraně zamručela:

„Kuju a mamííí?! Kdy pudeme! Mě už to tady nebaví.“

Sandra zrudla ostudou a rozpačitě zakoktala:

„Alenko! To se přece neříká, není to slušné! Buď hodná a trpělivá!“

Doktorka Novotná se rozesmála a pobaveně řekla:

„Neboj, už jdete. Recepty mám napsané. A doufám, že se na mě a na šaška přijdeš za dva měsíce podívat? Co ty na to?“

„Hm, no co mám dělat, nó.“

Znechuceně zabučela Alenka.

Sandra vytřeštila oči a otevřela pusu nad projevem dcery, ale na slovo se už opravdu nevzmohla.

MUDr. Novotná, přehlížejíc Alenčinu antipatii, vyrovnaně pokračovala:

„Paní Svobodová. Kdyby se nic nedělo, objednejte se v kartotéce na kontrolu za dva měsíce. A nezapomeňte si nechat dát razítko na recept.“

„Mnohokrát děkujeme.“

Řekla v rozpacích Sandra a podávala ruku lékařce.

„Hmmm, tak... kujem.“

Zaremcala Alenka a taktéž po vzoru své maminky dospělácky podala ruku lékařce.

MUDr. Novotná se rozesmála a opětovala dítěti podání ruky. Neopomněla okomentovat mentalitu Alenky:

„Alenko! Z tebe bude jednou určitě moc slavná herečka! Ale než vyrosteš, to si maminka ještě dá! Tak ahoj.“

Sandra se ve dveřích ještě otočila na lékařku a unaveně řekla:

„Mockrát děkujeme a prosím vás, neztejte se.“

„Nic se neděje. Je svá. Hezký den.“

Odvětila povzbudivě lékařka.

Sandra stála před malým domečkem ve vilové čtvrti, nad jehož venkovními dveřmi visela cedule: Michaela Nová – kartářka.

Ještě chvíli otálela, než sáhla na zvonek a stiskla jej. Zanedlouho se otevřely dveře a mezi nimi stála sympatická, asi padesátiletá žena.

„Pojďte dál a nezouvejte se.“

Pozvala mile Sandru.

„Děkuji. Přišla jsem o trošku dřív, nevadí?“

Omlouvala se Sandra.

„Ne. V pořádku, pojďte dál. Dáte si čaj, kávu nebo minerálku?“

Ptala se paní, jež už byla kdesi v nitru domku.

Sandra, která za sebou zavřela venkovní dveře, stála v rozpacích na chodbě a rozpačitě zakuňkala:

„Jestli mohu poprosit, tak bych si dala kávu.“

„Instantní nebo turka?“

Optala se konstruktivně sympatická kartářka.

„Raději instant a bez cukru a mléka.“

Pípla stále ještě v rozpacích Sandra.

„Tak pojdte dál. Přeci nebudete stále stát mezi dveřmi. Posadíte se a já vám zatím uvařím ty kávy.“

Řekla bodře paní, která se na chodbě vynořila před Sandrou a uvedla ji do pokoje.

Sandra si sedla na židli za malý oválný stoleček, vyndala z kabelky diktafon, který položila na stůl, a rozhlížela se zvědavě po interiéru. Kartárka se za chvíli objevila mezi dveřmi s podnosem, na němž měla dva barevné šálky. Popošla ke stolku, za nímž seděla Sandra, a podnos na něj položila.

„Vezměte si prosím.“

Vyzvala Sandru a posadila se na židli ke stolu čelně proti Sandře.

„Děkuji.“

Řekla Sandra a vzala si z podnosu žlutý, krásně kytičkami malovaný hrníček.

Žena si vzala druhý šálek, který položila před sebe na stůl, a konstruktivně se zeptala Sandry:

„Tak o čem chcete psát? Dělala jsem články už s různými novináři, bojím se, abysme se neopakovaly a články se nestávaly plytkými.“

„No, já bych předně chtěla vědět, proč k vám lidé chodí?“

Zvídavě se ptala Sandra a zapnula diktafon k nahrávání.

„Hm... ono toho je víc. Nedá se v kostce říci, kvůli čemu všemu lidé chodí na karty. Vesměs chtějí vědět, jestli se jim vylepší partnerské vztahy nebo najdou toho osudového partnera. Někoho zajímá, jestli ho vyhodí z práce, povýší, anebo jestli zbohatne. Ale kdybych měla podstatu shrnout jedním slovem, tak si lidé vlastně chodí pro naději. Chtějí slyšet, že jejich sny, iluze budou naplněné.“

Řekla zamyšleně okultistka.

„A nemyslíte si, že jim často naději i berete?“

Rýpla si Sandra.

„No, já bych neřekla, že někomu беру nebo dávám naději. Já jen čtu, co je v kartách. Život je z mnoha procent svobodná volba a i to, že někdo přijde ke mně na karty, je jeho volba. Já jsem samozřejmě vázaná vyššími zásadami, které nesmím při výkladu překročit! Když se nad tím zamyslím z jiného úhlu, tak si myslím, že naději si lidé dost často berou sami.“

Vyrovnaně s klidným hlasem odpověděla žena.

„A jaké jsou to ty vyšší zásady?“ Vyptávala se dál Sandra.

„O některých se hovořit smí a o některých ne. Existují jistá psaná i nepsaná esoterická pravidla a etika. Hlavním pravidlem je... mlčet, když se mlčet má. Samozřejmě že

nemohu mlčet, když přijde klient a zaplatí si službu. Při kartách a ostatních vědách bílé magie je nejdůležitější psychologie. Nikdy se nesmíte dopustit chyb, které by mohly být skutečně až fatální. V zásadě však platí, v žádném případě nesmíte s klientem manipulovat.“

Řekla záhadně kartářka a napila se ze svého šálku.

„A jak je to vlastně možné, že karty fungují?“

Položila další otázku Sandra.

„To je jednoduché. Všude kolem nás je energie a i my, lidé, jsme energie. Klient jen do těch „čertovských obrázků“ vloží svou momentální energii, která jím proudí. Proč říkám momentální? Právě proto, že i energie člověka se mění vývojem, člověk se takzvaně transformuje. Proto se někdy stává, že se výklad neplní tak, jak jsem mu předpověděla. V dané chvíli, když u mne klient byl, podvědomě vyhledával nějaký vzorec a situace, aby se poučil nebo naučil, a když překročí kruh, nebo naopak se v něm začne víc plácát, jeho život se vyvíjí úplně jiným směrem, než karty ukázaly.“

Vysvětlovala žena Sandře.

„To chcete říct, že osud neexistuje?“ Překvapeně se zeptala Sandra.

„Ale existuje! Každý máme lekce, které musíme projít,

a situace, kterým se nemůžeme vyhnout. Co se má stát, stane se! Každý si svůj osud neseme, jenže příliš často lidé vytýkají osudu spoustu věcí, za které kolikrát on vůbec nemůže a které je v jejich moci změnit, anebo jim předejít! Jenže proto, aby je mohli změnit, musí něco zásadního udělat. A to změnit sebe! Pro mnoho lidí je to velký problém, a proto raději spílají osudu, že za všechno může on. Je to alibistický postoj.“

Se zvláštním výrazem v očích odpověděla kartářka.

„To je divné. Čím dál tím víc mne nahlodávajíte. Ještě nikdy jsem si nenechala vyložit karty. Budu upřímná, já tomu nevěřím, ale teď nějak...“

Řekla rozpačitě Sandra.

„A chcete to zkusit?“

Shovívavě nabídla kartářka.

„No, jestli vám to nebude vadit.“

Zaraženě odvětila Sandra, která přece jen pocítila určitý nepříjemný pocit – že by strach?

„Proč by mi to mělo vadit.“

Řekla žena, vstala ze židle a došla si pro karty, které byly uloženy v malé skřínce položené na sekretáři. Vrátila se zpět, usedla na židli a položila karty před Sandru na stoleček.

Sandra mezitím vypnula diktafon a napjatě čekala.

„Zamíchejte si a pak rozdělte karty levou rukou na tři hromádky.“

Přikázala kartářka.

Sandra chvíli míchala karty a chvíli je rozložila tak, jak jí ta ezoterická žena nakázala. Kartářka vzala karty do ruky a začala je rozkládat po stole.

„Nebudete tomu věřit, ale mám takové divné mrazení. To je zvláštní, že?!“

Rozrušeně řekla Sandra.

„Téměř každého člověka děsí, co v těch obrázcích je. Z toho pocitu si nic nedělejte.“

Tajemně odpověděla kartářka a položila na stůl poslední kartu.

„Tak co tam vidíte?“

Zvědavě se ptala Sandra.

Žena se koncentrovaně dívala na stůl...

Hanka seděla na gauči ve svém vkusně zařízeném dívčím pokoji a učila se ze skript, která si podpírala koleny. Hrobové ticho v místnosti přehlučilo Hančino zaklení:

„Kurník! Neleze mi to do palice. To jsou taky takový slátaniny o ničem. Stejně si na to v životě ani nevzpomenu, k ničemmu to nevyužiju, tak nevím, proč nás s tím obtěžují.“

Mrštně vstala z gauče a odcházela z pokoje.

„Co děláš?“

Zeptala se otrávená Hanka v obývacím pokoji táty, který seděl v křesle a nahlížel před sebe do rozloženého velkoformátového papíru.

„Kontroluju projekt, zítra ho předáváme. Jedná se o ty rodinné domky v Boční ulici. Ale koukejme, my jsme nějaký otrávený?“

Pobaveně si rýpl na účet dcery pan Novák.

„Ale... nějak mi to neleze do palice.“

Přiznala unavená Hanka.

„Chceš kafe?“

Jal se řešit útlumový stav dcery pozorný otec.

„Hm.“

Zabručela souhlasně Hanka a dodala:

„Já ho udělám, seď. A dáme ke kafču taky nějaký sacharídy, ne? Myslím, že jsou tam ještě ty kakaové sušenky.“

„To není špatnej nápad.“

Zajásal zvesela tatka.

Hanka prošla obývacím pokojem a z kuchyně, která byla oddělená pouze korálkovými závěsy, mluvila na tátů:

„Zítra jdu do té studentské agentury objednat si termín cesty. Ve škole mi řekli, že můžu klidně

přerušit semestr, když si udělám zápočty.“

Sdělila přece jen s opatrností Hanka a rovnala umně sušenky na talířek.

„A kdy tam jdeš?“

Smířeně se optal rodič, aniž zvedl hlavu od projektu.

„Dneska jsem tam volala a domluvila jsem se zítra na devátou hodinu.“

Odpověděla s úlevou Hanka, která čekala ještě nějaký rodičovský odpor.

„Tak já půjdu s tebou, ať vím, co je to za lidi. Chci se tam jít podívat, abych si udělal o nich vlastní úsudek.“

Rezolutně řekl táta.

„Tak jak chceš. Jak tě znám, tak vím, že ti to stejně nevymluvím. Tvoje dušička by neměla pokoj.“

Odsouhlasila to bez většího odporu Hanka a nesla tác s kávou a sušenkami do obývacího pokoje.

„A ty se divíš? To není jen tak pustit dítě do světa! Počkej, až budeš mít vlastní potomky, teprve potom mě pochopíš.“

Zkonstatoval otec a zvedl hlavu od projektu, aby se podíval upřeně na Hanku.

Hanka v jeho očích spatřila bolest a strach. Snad poprvé v životě se na svého otce podívala úplně jinýma očima a musela sama sobě přiznat, jak je táta nádherný

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.